

[Hanne Reintoff.]

problemer. Det kommer ikke en række svært stillede mennesker til hjælp, og det vil for det første skabe en meget svært administrerbar lov, som for det andet i løbet af ganske kort tid vil blive forældet. For at gentage det, selv om det efterhånden er sagt nogle gange: det drejer sig ikke om abort eller ikke abort; det drejer sig om, hvordan det danske samfund vil have udført de aborter, der bliver gennemført, lige meget om vi synes om det eller ej. Til fru Lis Møllers næsten masochistiske skrækpropaganda kan tilføjes, at sagen bliver jo ikke bedre af, at noget sådant bliver foretaget i angst og ensomhed i en toværelses lejlighed i stedet for på et hospital med fornøden assistance. Hele denne de velbjærgedes bedreviden er faktisk den mindst etiske, vi overhovedet har hørt i denne sag.

K. Axel Nielsen: Hr. Falk Hansen har i sin ordførertale fremsat synspunkter, som et flertal af socialdemokratiets udvalgsmedlemmer deler. Som betænkningen viser, er hr. Waldemar Laursen og jeg enig med regeringspartierne repræsentanter i udvalget. Hvem af os, hr. Falk Hansen eller jeg, der har et flertal bag sig i den socialdemokratiske gruppe, ved vi først, når afstemningen har fundet sted. På socialdemokratiets kongres sidste sommer var der flertal for det synspunkt, som har fundet udtryk i mindretalsbetænkningen. Det ville måske derfor være naturligt, om jeg på egne og andre gruppemedlemmers vegne redegør for, hvorfor vi har et standpunkt, der afviger fra kongressens flertals.

Det er imidlertid meget svært at føje nye synspunkter og argumenter til dem, der er nedfældet i den betænkning, det sagkyndige udvalg afgav i januar 1969, samt de argumenter og synspunkter, der er fremført under lovforslagets første behandling og af andre ordførere i dag. Lad mig derfor foreløbig oplyse, hvilke hensyn der ikke afholder os fra at give tilslutning til det standpunkt, der populært udtrykkes ved ordene fri abort.

Det er ikke religiøse eller etiske hensyn. Når man overhovedet godkender afbrydelse af et svangerskab — og det gør jo alle, når der er tale om fare for moderens liv eller helbred, eller når der er tale om svangerskab

efter en kønsfrihedsforbrydelse — så har man efter min opfattelse afskåret sig fra at påberåbe sig religiøse eller moralske principper. Det er heller ikke det demagogiske postulat om, at liv er helligt og under alle omstændigheder bør beskyttes. I sin yderste konsekvens måtte dette synspunkt formentlig føre til forbud mod brugen af nogle af de midler, der anvendes som prævention imod svangerskab.

Udvalget har modtaget mange protester mod regeringsforslaget. Disse protester, der kommer fra mennesker, der er dybt og alvorligt engageret i spørgsmålet, bygger næsten alle på kravet om, at livet skal beskyttes, og de fastslår ofte, at livet begynder med undfangelsen. Skulle disse protester tages til følge, måtte den gældende lov ændres og i hvert fald føres tilbage til den retstilstand, vi havde før loven af 1956. Det vil igen sige, at vi måtte enten affinde os med en voldsom forøgelse af antallet af illegale aborter, eller også måtte der rejses et utal af straffesager, og begge alternativer er jo lige afskrækkende.

Det er altså ikke dyre principper, der afholder os fra at støtte det forslag, som hr. Falk Hansen og hr. Morten Lange — lad mig endelig huske at tøjle hans navn til — anbefaler. Der er nemlig ikke nogen afgørende principiel forskel mellem de to forslag. Regeringsforslaget giver på den ene side i særlige tilfælde ret til fri svangerskabsafbrydelse, og mindretalsforslaget kræver på den anden side visse forudsætninger opfyldt, for at svangerskabsafbrydelse kan finde sted. Når vi alligevel foretrækker regeringsforslaget, er det, i hvert fald for mig personlig, ud fra en fornemmelse af, en meget kraftig fornemmelse af, at det i sagens interesse er bedst, om udviklingen af denne lovgivning går jævnt og ikke i for store spring. Jeg indrømmer gerne, at det er et opportunistisk synspunkt, og det er tænkeligt, at medlemmer af min gruppe, der stemmer som jeg, begrunder deres standpunkt anderledes.

Da vi i 1956 fik den blandede social-medicienske indikation ind i loven, var der en diskussion, der i lidenskab langt overgik den, vi nu har været vidne til. Imidlertid har vi siden da erfaret, at den liberalisering, der dengang blev gennemført, stort set er blevet accepteret. Det vil utvivlsomt gå på samme måde med den liberalisering, vi gennemfører